

461. 'Αστήρ.
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Εστάλη υπό του 'Αθηναίου 'Ικόντου

462. Δικτυωτόν.

Τό πρώτον είνε πόλις
 εις τήν Μικράν 'Ασίαν.
 Τό δεύτερον επίσης
 Πόλις στήν Θεσσαλίαν.
 Είς αριθμός στό τρίτον
 Νά έμδη κατορθώνη,
 Καί γεωργού έργαλειον
 Τό σχήμα συμπληρώνη.

Εστάλη υπό της 'Ηρωικής Σάμου

463. Μυστικά 'Ερωτήσεις

'Ο διδάσκαλος: — Τί μέρος λόγου είνε ό...;
 'Ο Μαθητής: — 'Επίθετον τριγενές καί τρι-
 κατόλητον.
 — Μπα! Καί πώς κάμνουν τά τρία γένη;
 — 'Ο... ή... τό...
 — Μά τί λές, παιδί μου! Τό άρσενικόν
 είνε 'Απόστολος, τό θηλυκόν σήμα καί τό
 ούδέτερον νόμισμα!

Εστάλη υπό Ν. Δ. Πιστη

464. Διπλή 'Ακροστιχίς

μετά Μεσοσιχίδος
 Τά μέν άρχικά τών κάτωθι ζητουμένων λέ-
 ξων αποτελούν μίαν τών Χαρίτων, τά δε
 δεύτερα γράμματα μέρος του σώματος, καί
 τά μεσαία κοιτήν του 'Αδου:
 1, Χώρα της Βαλκανικής; 2, Χώρα της
 Αυστρίας, άλλοτε βασιλείον; 3, 'Όρος της Μ.
 'Ασίας, γνωστόν καί εκ της 'Αγίας Γραφής;
 4, 'Επίθετον; 5, 'Ανθος εύώδης; 6, Πόλις
 της Κεφαλληνίας.

Εστάλη υπό της Νέλλης

465. Φωνηεντόλιπον

* - μσ - φν - τν - νν - κ - κτρν - τ - πθ.

Εστάλη υπό του 'Απολεσθέντος 'Ιδεώδους

466. Γρίφος

Η Α Ν Κ τās κολίας
 μέλι τās
 *Εστάλη από τό 'Ατρόμητο Εύζωνάκι

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. 'Ασκήσεων των φύλλων 28-29
 297. Παράσημον(παρά, Σίμων.)—298 Ρο-
 δάκινα (ρόδα, κοινά.) 299. Κυπρίνος-Κύπριος.
 —300. Λιχανός-γαλινός.
 301. Δ Η Λ Ο Σ 302-303. 1, 'Ο ποδς
 Μ Η Λ Ο Σ είνε μέλος του σώμα-
 Σ Υ Ρ Ο Σ 2, 'Η Κύπρος
 Σ Α Μ Ο Σ είνε νήσος.—304-305
 Π Ο Ρ Ο Σ 1, 'Η Τροία (τρία)ή
 τό 4^η (εξ). 2, 'Ο
 κόλπος του Λέαντος.—306. ΠΑΡΟΣ-ΑΘΗ-
 ΝΑ (ΠΑρις, 'ΑΘήναι, ΡΗνος. 'ΟΝος,
 ΣΑπρώ.)—307. 'Ισχύς μου ή αγάπη του
 λαού.—308. 'Η παρτίς έμεγάλωσεν (είπα
 τρίς-ε με γαλ-ώς έν.)
 309. Λάτος (λά, 'Ιος.) —310. Φήμη (φι,
 μι.)—311. 'Αρατος-ζρος.—312. 'Ο Παύλος,
 ή παύλα.
 313. Κ Ω Σ 314. 'Υμνητός (ΜΙ-
 Ω Ρ Ο Σ ΜΗ ΤΟΣο.)—315-
 Σ Ο Λ Ω Ν 319. Διά του Λ: χω-
 Σ Ω Μ Α λός, σάλος, άλμα.
 Ν Α Ι Ουράλια, άλμη.—
 320. ΣΟΦΟΚΛΗΣ
 ΠΙΝΔΑΡΟΣ (ΣαΠφώ, ΟρΓανος, ΦόΝος,

Οιδίπους, Κλάδος, 'Αρίσσα, 'Ηροδοτός,
 Σηΰτός.)—321. Κάλλιον άργά παρά ποτέ.
 —322. 'Εν σὺν έν 'Ισον δύο, επί έννά,
 'Ισον δέκα όκτώ. (έν σὺν έν-εις ον δύο-επί
 έν εα 'Ισον-δέκα όκτώ.)

Οί επιθυμούντες να δώσωιν άρτίαν μόρφω-
 σιν εις τά τέκνα των, άνευ διαταράξεως της
 υγείας αυτών,δέν δύνανται να τά έγγραψωσιν
 εις ολονδήποτε σχολειον πριν ή επισκεφθώσι
 τό επί της λεωφόρου Κωνσταντινου, έναντι
 του 'Ανατορικού Κήπου Β' ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ
 ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΑ
 τό όποτον κατορθώσθη επίτηδες διά τά μικρά
 παιδία ηλικίας 5—13 ετών άμφοτέρων των
 φύλων.

Οικοδόμημα έξοχον, αίθουσαι εύρειαι μεση-
 βριναί, κήποι καί αυλά άπέραντοι, μέγα ύ-
 πόστεγον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικαί
 κρήναι, Lawn Tennis καί λοιπαί εγκαταστά-
 σεις παιδιών, σχολική επίπλωσις πολυτελής,
 προσωπικών έλεκτων, έπίβλεψις ένδελεχής,
 λεωφορεία ιδιόκτητα μεταφέροντα τά μακράν
 οικουσινα καί περιβάλλον έν γένει θαυμασίον,
 καθιστώνσι τό Β' Τμήμα της 'Ελληνογαλλικής
 Σχολής έν έξοχόν 'Ελβετικόν Σχολειον, τό
 όποτον συνεκέντρωσε τά τέκνα των άριστων
 κοινωνικών τάξεων.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

'Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 στιγμών
 λεπτά 10, διά δε τους συνδρομητάς μας λεπτά 5
 μόνον με παχέα στοιχεία τό διπλάσιον, καί με
 κεφαλαία τό τριπλάσιον. 'Ελάχιστος όθος 15
 λέξεις, δηλαδή καί αί ολιγώτεροι των 15 πληρό-
 νονται ως να ήσαν 15. 'Ο χωριστός στίχος ε-
 δεται καί από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παχέα ή
 άπλα στοιχεία των 8 στιγμών, υπολογίζεται ως έξ
 λέξεις άπλα.—Αί μη συνοδευόμεναι υπό του αντι-
 τιμου άγγελία δέν δημοσιεύονται!

Είς τόν αναχωρούντα έντεύθεν αγαπητόν
 επί των Στρατιωτικών 'Υπουργόν Ι.
 Χατζηγιάννη εύχομαι, καλόν κατευδίδον.
 Ναυάκι της Χαλκίδος (ΙΓ' 395)

ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ

'Υποψήφιος Δημοψηφίσματος 1913
 Σε συγγαίρω, Δουδοβίκε Μπετόβεν, διά
 τό περγαλιό σου, καί τ' άλλα κατορ-
 θέματά σου.—Βαλκανική Συμμαχία.

Γραμματόσημα! Προσοχή! 'Απέναντι
 500 γραμματοσήμων 'Ελλάδος 1911—
 1912, έν καλή καταστάσει, στέλλω θαυμασίαν
 συλλογήν 100 γραμματοσήμων διαφόρων: Πα-
 ναμα, Παραγουάης, 'Αγγλικών καί Γαλλικών
 'Αποικιών, 'Αμερικανικών κρατών κτλ., άνευ
 ούδενός κοινού Εύρωπαϊκού ή άλλου! Μόνον
 έλεκτά γραμματόσημα! Γράψατε άφείκτως
 σήμεραν. Antony Joachimopoulos. Bri-
 tish Post Office. Constantinople.

Ψηφίσατε τό ύπεροχον ψευδώνυμον Στέ-
 φανο στή Γαλανή μας, όλοι καί όλοι.

Ψηφίσατε πάντες: τό αληθώς ύπεροχον
 ψευδώνυμον: 'Ατρόμητο Εύζωνάκι

ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ

'Υποψήφιος Δημοψηφίσματος 1913
 Διόμην ότι άνήγομεν εις την έξασφαλι-
 σασαν τά πρωτελα του έφεταινού δημο-
 ψηφίσματος 'Νέαν 'Ελλάδα.—Ποίγηψ
 της Ζουρλαμάρας, 'Ηρωσ του Δρισκου,
 'Ανδρείος 'Ερυνθροχίτων, Μπαλάσκα του
 Γαριβάλδη, κτλ. κτλ. (ΙΓ' 402)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΘΕΟΤΗΣ
 'Υποψηφία της Γ' Τριμηνιας,
 'Υποστηρίξιμένη υπό της πανισχυρούς Νέας
 'Ελλάδος. (ΙΓ' 403)

Ολοι ψήφο στό
ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ

Παρά οικογενεία καλλίστη, γίνεται δεκτός
 οίκότροφος μαθητής 13—15 ετών ή
 μαθήτρια. Πληροφοριαί παρ' ημίν.

'Νίκη καί σύμμαχος, διατί δέν άπαν-
 τάτε;—Διαπλασιασμός. (ΙΓ' 405)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 40 ΦΥΛΛΟΥ

('Ιδε την λύσιν εις την σελίδα 457).

ΑΘΗΝΩΝ: Άλλα Κέμα, Μαρία Α. Βενούνη, Π.
 Σπανός, 'Ιουλία Καλόβρα, Ν. Μεταξάς.
 ΑΙΓΙΝΗΣ: Νουφρόρος 'Ελληγ, Σαζαντάπορον.
 ΑΔΕΒΑΝΑΡΕΙΑΣ: Νικ. Γ. Παπάς.
 ΒΟΔΟΥ: Κων. Ι. Πανάς.
 ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ι. Κλάδης, Τάκης Γ. Μπα-
 γδατόπουλος.
 ΙΘΑΚΗΣ: 'Ιουλία Ν. Μοκατάη.
 ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: 'Ιωαν. Σ. Γκάνιος, Κων. Γ.
 Σταυρίδης.
 ΚΑΛΑΜΩΝ: Π. Ι. Τσιτζιζας.
 ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Αόμνα Τσόρη.
 ΚΩΝΗΠΟΛΕΩΣ: 'Ηρωσ του 1913, Αύρα της
 Πρωγκίου.
 ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Κυπριακή 'Ακτή.
 ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Σημάια του Σου.
 ΠΑΤΡΩΝ: Πατριού Ναυτόπουλου (40.11).
 ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 'Αττική Δύσις.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εύρόντων όδθην την λύσιν τά όνόματα
 έτέθησαν εις την Κληρωτίδα καί εκληρώθη ό
 έν 'Αθήναις Π. ΣΠΑΝΟΣ, ό όποτος ένεγραφή
 διά τρεις μήνας από 1 εββρίου.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 (οι έξής: 4, 5, 7, 15,
 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23)
 πρός φρ. 1 έκαστος, καί ταχυδρομικός φ.
 1,10' διά τό 'Εσωτ. καί 1,30' διά τό 'Εξωτ.
 Τόμοι 7 (οι έξής: 1, 8, 9, 11, 12,
 14, 24, πρός φρ. 2,50 έκαστος.

(Οι Τόμοι της Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
 6ος, 10ος καί 13ος έξηρηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1912

Τόμοι 5: των ετών 1894, 1895,
 1896, 1897 καί 1898, ών έκαστος τι-
 μάται: 'Αδετος φρ. 3—Χρυσόδ. φ. 6.
 Διά τας 'Επαρχ. άδετος 3,50, χρυσόδ. 6.50
 Διά τό 'Εξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: των ετών 1899, 1900,
 1901, 1902, 1903, 1904 καί 1905, ών
 έκαστος τιμάται έλεύθερος ταχυδρ. τελών:
 'Αδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.
 Τόμοι 7: των ετών 1906, έως
 1912, ών έκαστος τιμάται:
 'Αδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

'Εξεδόθη ό Πρώτος Τόμος του
'ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ,
 καί έτοιμάζεται ό Δεύτερος

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών ύπερησίας
 καί υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον καί χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 'Εσωτερικού: 'Ετήσια... φρ. 8,— Εξάμηνος... 4,50 Τριμήνος... 2,50 Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.</p>	<p>'Εξωτερικού: 'Ετήσια... φρ. 10,— Εξάμηνος... 5,50 Τριμήνος... 3,—</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διά των Πρωκτόρων, 'Εσωτερ. λ. 10. 'Εξωτερ. λ. 15 Φόλλα κρηγουμένων ετών, Α' καί Β' περιόδου τιμούνται έκαστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 'Οδός Εθνομίτιδου άρ. 38, παρ' τό Βαζάκιον</p>
---	--	---	--

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'. (Συνέχεια).

'Ο Πορτυμπέφ καί οι κτίσται
 Τι έκασταν οι δύο σωματοφύλακες;
 'Απλούστατα, έχώνευκν. 'Ο καιρός

ήτο ώραίος καί διά του ά-
 νοικιτού παραθύρου, εύεργετι-
 κός ήλιος είσήρχετο εις την
 αίθουσαν του συμποσίου. 'Από
 τό παράθυρον αυτό έφάνετο
 λαμπρά καί ό περίβολος του
 Φρενοκομείου, τό όποϊον ή:ο
 εκεί πλησίον.

'Ο Μπόμπης δέν έτολ-
 μουσε να ταραξή την χώνευ-
 σιν των δύο 'Ηρακλέων. 'Ε-
 ξοφνα όμως ένα πελώριον σώ-
 μα επήδησεν επάνω εις τό τρα-
 πέζι, τό όποϊον έσπασεν από
 τό βάρος, καί ό Πορτυμπέφ
 εξηφανίσθη από τό παράθυ-
 ρον (*), τό όποϊον εύρίσκε-
 το εις τό ισόγειον, είκοσι
 μόλις πόδας ύψηλότερ' από
 τό έδαφος του δρόμου.

Τι συνέβαινε;
 'Ο Γκαγιαρντώ καί ό Μπό-
 μπης ώρμησαν εις τό παρ-
 θυρον διά να ίδούν. Τρέχων ό
 Πορτυμπέφ, τους έλαμνε νεύ-
 μα να τόν ακολουθήσουν.
 —'Α, ά! άνιέραζε περιχα-
 ρής ό μικρός τζόκεϋ' φαίνε-
 ται, ότι ήλθε ή στιγμή, να
 τά ριξωμε καί να τά σπάσω-
 με όλα. Πάμε λοιπόν!
 Καί, ακολουθούμενος από
 τόν δεύτερον σωματοφύλακα,
 έφθασε τόν πρώτον τρέχων.
 'Εκείνος τότε τοίς έδειξε
 με τό δάκτυλον τέσσαρας—

πάντε κτίστας, οι όποιοι έστησαν σκά-
 λες εις τόν ταίχον του Φρενοκομείου.
 — Βλέπω... είνε μαστόροι, είνε ό
 Μπόμπης; 'Αλλά τί βγαίνει άπ' αυτους;
 Δέν έννοώ...
 — Είν' εκείνο που σου είπα τόσες
 φορές, εξηγήθη τότε ό Πορτυμπέφ' άμα
 πεινώ, δέν είμαι για τίποτα' άλλα όμως
 είμαι χορτάτος, ή ιδέες μου έρχονται
 κοπάδι' καί καλές ιδέες, σε β-βριώ!

— 'Εγώ σε κατάλαβα! είπεν ό Γκα-
 γιαρντώ, κτυπών φιλικώς τόν ώμον του
 συντρόφου του.
 — Μπράβο, Γκαγιαρντώ, εσύ είσαι
 έξυπνος!.. άπήνησεν ό Πορτυμπέφ.
 — Μά πήτέ μου λοιπόν καί μένα,
 που είμαι κουτός! άνιέραζε με άνυπο-
 μονησίαν ό Μπόμπης.
 — Να λοιπόν. Αύτοι οι μαστόροι,
 που σε σένα δέν λένε τίποτα, γιατί είσαι
 μικρός άκόμα καί έχεις φαγ
 πολύ λιγώτερον ψωμί από
 'μας, σε μένα έδωσαν τό σγέ-
 εις που μου γυρεύεις τόση
 ώρα. Κύτταξέ τους... πού
 είνε;
 — Μπρεσιά σε μία πορ-
 τούλα.
 — Πορτούλα του Φρε-
 νοκομείου.
 — Θα μπουδ μέσο.
 — 'Οχι...γιατί, στή θέσι
 τους, θα μπουδ μείς.
 — Καί με τί τρόπο;
 — Τώρα θά ιδής.



*Τό τέχνασμα επέτυχε καί ό εργάτης εξηπλώθη κατά γής.»
 (Σελ. 350, στ. β')

Και τρέξας, ό Πορτυμπέφ
 έφθασε τόν όμιλον των έργα-
 των, οι όποιοι πραγματικώς
 ήτοιμάζοντο να εισέλθου εις
 την αύλήν, από μικράν θύ-
 ραν, την όποιαν τους άνοι-
 ξεν ένας άνθρωπος, φέρων
 την βαθυκόλαν σκολήν των
 φυλάκων του 'Αούλου.
 'Ο Πορτυμπέφ δέν έχασε
 κλιρόν. Μόλις οι εργάται έ-
 πρόσθασαν νάντιληφθούν την
 παρουσίαν των ξένων, μόλις
 ό φύλαξ ύψωσε την χείρα,
 διά να τους νεύση νάπομα-
 κρυνθούν, διότι δέν έπετρέ-
 πετο να περάσου από εκεί,
 —ό 'Ηρακλής τόν ήσπασεν
 από την μέσην, καί βουλώ-
 νων τό στόμα του με την χει-
 ρούκλαν του, τώ είπε:
 — Τσιμουδιά! 'Αν βγά-
 λης άχνα, σε πνίγω!

Ὁ δυστυχὴς φύλαξ, παραλύσας ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ, ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ. Οἱ ἐργάται δὴμῶς ἐπεχείρησαν νὰ τὸν συνδράμουν. Ἐπροχώρησαν λοιπὸν καὶ οἱ τέσσαρες πρὸς τὸν Πορτυμπέφ, λέγοντες:

- Ἐ! τί γυρεύεις τοῦ λόγου σου;
- Θάφισις τὸ φύλακα, καλὴν ἀνθρώπου;
- Ὁ Πορτυμπέφ ὁμῶς ἔνευσεν εἰς τὸν



«Ἐφυγε, τρέχων καὶ κρᾶζων πρὸς βοήθειαν.» (Σελ. 350, στ. β')

Γκαγιαρντώ, ὁ ὁποῖος προσέτρεξε καί, κρατῶν εἰς ἀπόστασιν τοὺς ἐργάτας διὰ τῆς ἀπειλητικῆς τοῦ στάσεως, ἀπεκρίθη:

— Ὅχι, σύντροφοι, δὲν θάφισουμε αὐτὸ τὸν ἀνθρώπου!

Ἐνῶ οἱ ἐργάται, περιελθόντες εἰς ἀμνηγανίαν, συνεννοοῦντο περὶ τοῦ πρακτέου κ' ἐκύτταζαν ὀλόγυρα, ὡς νὰ ἐζητοῦσαν βοήθειαν, ὁ Πορτυμπέφ, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, ἐσήκωσεν ἓνα δέμα σχαινίων, ποῦ εὗρισκετο ἐκεῖ χάμω, μαζί με τὰ ἐργαλεῖα, καὶ ἐδέσμευσεν τὸν αἰχμάλωτόν του. Κατόπιν τοῦ ἔχωσεν εἰς τὸ στόμα ἓνα μανιτζι, καὶ ἀφίσας αὐτὸν δεμένον καὶ ριμωμένον, ἐπλησίασεν τὸν Γκαγιαρντώ καὶ προσεφώνησε τοὺς κτιστάς ὡς ἐξῆς:

Τὸ δίμαιον τοῦ ἰσχυροτέρου

«Σύντροφοι, καθὼς σᾶς εἶπε καὶ ὁ σύντροφός μου, ὄχι μόνον δὲν θάφισουμε—πρὸς τὸ παρόν,—αὐτὸν τὸν φύλακα, ἀλλὰ θὰ ὑποχρεωθῆτε καὶ σεῖς νὰ μᾶς δώσετε τὰ ρουχᾶ σας.

— Τὰ ρουχᾶ μας; καὶ τί τὰ θέλετε; ἠρώτησαν γελῶντες οἱ ἐργάται.

— Ἀντὶ γιὰ σᾶς, θελούμε νὰ μποῦμε μετὶς στὸ κατάστημα.

Οἱ ἐργάται ἐπιτέλευς ἐνόησαν. Τὸ πρῶγμα ἦτο σοβαρόν. Εὗρισκαντο ἐνώπιον ἀνθρώπων ἀποφασισμένων νὰ ἐπιχειρῶσιν ἀπόπειραν ἀπαγωγῆς. Διὰ τοῦτο ἐθεώρησαν καθήκον των νάντισταθοῦν. Καὶ ἐκεῖνος ποῦ ἐφαίνεται ὡς προϊστάμενος, ἐπρὶχώρησε κ' ἐδήλωσε καθαρά:

— Ὅχι! κάνετε λάθος! Δὲν μποροῦμε μετὶς νὰ θελήθωμε τέτοια πράτα. Ἀλλοιῶτα κα θά ἤμαθα τρελλοί, χειρότεροι ἀπ' αὐτοὺς ποῦ εἶνε ἐκεῖ-μέσα!

— Ἡ τρελλοὶ εἶσθε ἢ φρόνιμοι, ὑπέλαβεν ὁ Γκαγιαρντώ, μᾶς εἶνε ἀδιάφοροι! Μᾶς χρειάζονται τὰ ρουχᾶ σας!

κι' ἂν δὲν θελήσετε νὰ μᾶς τὰ δώσετε μετὸ καλὸ, θὰ σᾶς τὰ πάρωμε διὰ τῆς βίας.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, οἱ ἐργάται ἐθύμωσαν ἀληθινά.

— Ἔτσι ἔ; διὰ τῆς βίας; ἐφώναζεν ὁ προϊστάμενος, λαμβάνων στάσιν ἀμύνης. Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε!

— Ἰδέτε το λοιπὸν! ἀπεκρίθη ὁ

Πορτυμπέφ, κρινὼν τὴν συζήτησιν ἀρκετῆν. Καὶ μετὶ τρεῖς γροθιές, ἐξήπλωσε κάτω δύο ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς κτιστάς. Ὁ τρίτος εἶχεν ἀρπαχθῆ ἀπὸ τὸν Γκαγιαρντώ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐθλίβε περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του... Ὁ τέταρτος ὁμῶς, βλέπων τὴν ἐπικίνδυνον τροπὴν ποῦ ἐλάμβανεν ἢ ὑπόθεσις, ἔφυγε τρέχων καὶ κρᾶζων πρὸς βοήθειαν.

Αὐτὸς ἦτο ὁ πλέον ἐπιφοβός. Μετὰ τὰς φωνὰς τοῦ ἠμποροῦτε νάνοσ αἰώση τὴν πόλιν καὶ νὰ ἐλύσῃ ἀνθρώπους πρὸς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος. Ἀλλ' ὁ φίλος μας Μπόμπης ἐπρόλαβε τὸ κακόν. Μετὴν συνήθη του ἐτσιμότητα, ἐκυνήγησεν εὐθὺς τὸν φυγάδα, τὸν ἔφθασε, τὸν ἐπέρασεν καί, πλησίασας μετὸν τρόπον, ποῦ ἔβαλε μίαν πρικλοποδιάν, ἀπὸ ἐκεῖνος ποῦ εἶχε μάθῃ εἰς τὰ λειβάδια τοῦ Οὐίμπληδων, ὅταν ἐπαίξε μετὸς μαθητᾶς τοῦ Τομ Τσάρλεϋ.

Τὸ τέχνασμα ἐπέτυχεν θαυμάσια καὶ ὁ ἐργάτης ἐξήπλωθη κατὰ γῆς βλασφημιῶν. Καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ σηκωθῆ, κατέφθασεν ὁ Γκαγιαρντώ, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει μακρόθεν τὰ συμβαίνοντα, τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τὴν μέσην καὶ τὸν ἐπέφερε πλησίον τῶν ἄλλων, μετὸσιν εὐκολίαν θὰ ἐσήκωνε μίαν γάταν.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐξετελέσθη τὸσον γρήγορα, ὥστε κανεὶς δὲν ἀντελήθη τίποτε. Ἀλλῶς τε οἱ διαβάται, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἦσαν αἰσιότατοι.

Ὁ Πορτυμπέφ ἔδρασε κ' ἐρίμωσε καλὰ τοὺς τέσσαρας ἐργάτας, ὅπως τὸν φύλακα, τοὺς ἐξήπλωσε πλάι-πλάι εἰς μίαν ἀκρὴν, παράμερα, ὀπίσω ἀπὸ θάμνους καὶ δεινδρῶλια, καὶ κατόπιν, ὡς νὰ ἐσυ-

νέχιζε διακοπιῶσαν συνομιλίαν, τοῦσεῖπε:

— Εἶδατε λοιπὸν; ... Δὲν σᾶς τᾶλεγα; Ἐ, δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐκολὸ νάντισταθῆ κανεὶς 'ς ἓνα Γκαγιαρντώ καὶ 'ς ἓνα Πορτυμπέφ. Ἄς εἶνε. Ἐλπίζω, ὅτι τῶρα θὰ μπορέσωμε νὰ συνεννοηθῶμε. Δὲν εἶμασθε κακοὶ ἀνθρώποι, θελούμε μόνον νὰ κάμωμε τὸ σκοπὸ μας.

— Βέβαια! διεκώμεν ὁ Γκαγιαρντώ!

— Βεβαίωτατα! προσέθεσε καὶ ὁ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος, ὡς συντελέσας εἰς τὴν νίκην, ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πῆ καὶ αὐτὸς μίαν λέξιν.

— Καὶ ξεύρετε ποῖος εἶνε ὁ σκοπός μας; ἐξηκολούθησεν ὁ Πορτυμπέφ. Νὰ μπουμε κρυφὰ στὸ Τρελλοκομεῖο, ὅπου, τὸ παιδί ἀπὸ δῶ, θέλει νάνταμῶσῃ ἓνα γέρο φίλο, ποῦ θὰ τὸν κάμῃ πλῆσιον. Γιατί λοιπὸν νὰ μᾶς ἀντισταθῆτε καὶ νὰ μᾶς κάμετε νὰ σᾶς κακομεταχειρισθῶμε ἄδικα; Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ συμφωνήσετε μαζί μας καὶ νὰ μᾶς βοηθήσετε;

Ἐδῶ ὁ Ἡρακλῆς ἐσταμάτησεν ὀλίγον' ἔπειτα, μετὸν πονηρὸν ὕφος, ἐξηκολούθησεν:

— Ἄν μᾶς πετύχῃ ἡ δουλειά... (ποῦ εἶστε; ...) ἂν ὁ μικρὸς ἀπὸ δῶ κατορθώσῃ νὰ ἰδῆ τὸ γέρο του καὶ νὰ γίνῃ πλούσιος... ἐννοία σας καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφίσῃ



«Ἄν βγάλῃς ἄχνα, σὲ πνίγω!» (Σελ. 349, στ. γ')

ἔτσι. Εἶμαι βέβαιος, πῶς θὰ σᾶς δώσῃ... νὰ μὴ σᾶς πῶ πολλά... ἀπὸ δέκα πιστόλες στὸν καθένα σας. Μὰ νὰ μᾶς βοηθήσετε ὁμῶς, ὄχι νὰ μᾶς τὰ χαλάσετε!

— Βεβαίωτατα! ἐδήλωσεν ὁ Μπόμπης' ὑπόσχομαι ἀπὸ δέκα πιστόλες στὸν καθένα, ἅμα ἐλευθερώσω τὸ γέρο μου!

«Ὡ! εἶπ' ἔ!

Τὸ λογιδριον αὐτὸ καὶ ἡ ὑπόσχεσις περὶ ἀμοιβῆς ἔκαμαν κάποια ἐντύπωσιν

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΤΟ ΚΑΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Καμμιά δεκαπενταριά γερόντοι καὶ γρηῆς καὶ δύο μικρὰ ἀδελφία, δασκαλοπαιδα, εἶχαν ἀπομείνῃ μοναχὰ στὸ χωριὸ μου, ἀπ' τὴν ὥρα π' ἀκούστηκαν ψηλά στὸ κατάρχο αἱ τρομαχτικῆς φωνῆς τοῦ δραγάτη, τοῦ ἀγοφύλακα τοῦ χωριοῦ:

— Φευγάτε, χωριονοί! πλάνωσαν οἱ Τούρκοι ἀπ' τὸ Παλιχωρι. Πάρτε τὰ μάτια σας νὰ γλυτώσετε, θὰ χαλάσουν καὶ τὸ χωριὸ μας.

Οἱ γέροι τὸ εἶχαν πάρῃ ἀπόρασι νὰ μὴ τοραχθοῦν ἀπ' τὴ γωνιά τους κ' ἄς γίνῃ ὅ,τι πῆ ὁ Θεός! Ἐκεῖ ποῦ θὰ σωρίζονταν σὲ καμμιά βεματιά, σὲ κᾶναν ὄχθο, τελεμένοι ἀπὸ τὴν κούραση, κ' ἐκεῖ ποῦ θὰ κοκκάλωναν ἀπ' τὸ νερόχινο κ' ἀπ' τὴν παγωνιά στὰ βουνα, ἀποφασίστηκαν νὰ ξεψυχήσουν καλλίτερα ἀπὸ μαχαίρι ἢ νὰ καθοῦν κ' αὐτοὶ μαζί με τὰ σπιτὰ τους, ποῦ βασανίστηκαν μιά ζωὴ ἀπὸ μακρῆς ἡμέρες νὰ τ' ἀποκτήσουν' ὕστερα αὐτοὶ πέρασαν κακὰ ψυχρὰ τὸν καιρὸ τους, ἔφαγαν, ποῦ λέει, τὸ ψωμί τους' ἄς ἔφευγαν νὰ γλυτώσουν ἐκεῖνοι ποῦ εἶνε γιὰ μπροστά.

Τὰ δύο παιδιὰ τῆς χήρας Κυρατάσενας π' ἀπόμειναν, τὰ εἶχε στείλῃ λίγο μπροστῆτέρα ἢ μάντα τους μετὸ τὸ λαδερὸ ν' ἀνάψουν τὰ κανδήλια στὸ ξωκκλήσι τ' Ἀγιονικόλα, γιὰ νὰ τῆς φυλάξῃ τὸ μεγαλύτερο παιδί της, τὸ Νικόλα της, ποῦ εἶχε βγῆ κ' αὐτὸ ἐθελονόησ' κ' ἐκεῖ στὴν Ἐκκλησοῦλα, μέσα στὰς κρανιές π' ἀγολογοῦσε ὁ λάκκος κ' ἐβούτζε ἢ φτερωτῆ τοῦ μυλαράκου τοῦ χωριοῦ, δὲν ἄκουσαν τὰ κακόμοιρα τῆς φωνῆς τοῦ δραγάτη, κ' ἡ μάντα τους καρτέρησε, καρτέρησε μὴ θὰ γυρίσουν, «τ' ἀνέφτακα, τὰ ξεχασμένα, ποῦ κάλλια νὰ πλάνταζε καὶ νὰ σκαζε ὄντας τῆς κατέθηκε νὰ τὰ στείλῃ», μὰ σὰ γύριξε κ' ἔβλεπε μτροστά της τὰ δύο κορίτσια της, κοπέλλες τῆς ἡλικίας, σωστῆς νυφάδες, τὴν ἀνασῆκωνε ἡ γῆ, σ' ἀγκάθια καθόνταν ἀπ' τὴ λαχάρια της. Κ' ὕστερα, σὰν εἶδε κ' ἀπόειδε, ἔκανε τὸ σταυρὸ της κ' ἐκίνησε μετὰς κοπέλλες τῆς μοναχὰ καὶ τρόμαξε ν' ἀνταμωθῆ μετὸς πολλοῦς, ποῦ ἔφευγαν, ἔφευγαν ὅλοι, ὄχι σὰν ἀνθρώποι πιά ζωντανοὶ μετὰ λογικὰ, ἀλλὰ ποδάρια μοναχὰ ποῦ δούλευαν γρήγορα γρήγορα, ἀσυλόγιστα, στὰ τυφλά, καὶ σὰ μνηχανῆς κουρδισμένες, ἀσιαμάτητες, χωρὶς νὰ κυττάζον πίσω τους, οὔτε νὰ λογιάζον ποῖος ἀπόμεινε καὶ τί παράτησαν κοντὰ τους.

Ἐκεῖ ποῦ ζύγωνε νὰ φτάσῃ τοὺς ἄλλους ἡ Κυρατάσεν μετὰς τῶν θυγατέρων της, ὅλες λαχανιασμένες, φορτωμένες μετὰ ψωμιά καὶ σκεπάσματα, ἀκούστηκαν ἀπὸ πίσω της κατὶ φωνές:

— Κυρατάσεν, Κυρατάσεν, εἶν' αὐτὸς αὐτοῦ;

Ἦταν ἡ γύφτισσα ἢ Πασχάλενα, ποῦ εἶχε χάσῃ ἀπάνω 'ς ἐκείνη τὴν κοσμοχλασιά τὸν ἄνδρα της.

Ἡ Κυρατάσεν, ζαλοβροντισμένη, ὅπως ἦταν, οὔτε γύριζε νὰ ἰδῆ ποῖα ἦταν αὐτὴ ποῦ φώναζε, μὰ ποῦ νὰ συχάσῃ ἡ Πασχάλενα.

— Κυρατάσεν, εἶν' αὐτὸς αὐτοῦ; Κυρατάσεν, Κυρατάσεν!

Ἦθελε δὲν ἦθελε, γύρισε τότε νὰ ἰδῆ.

Νά! ἔφτανε ἡ Πασχάλενα μ' ἓνα σωρὸ γυφτοπούλα γύρω της.

— Τί φωνάζεις, μωρή; τῆς εἶπε.

— Τὸν εἶδες ποθενά αὐτόν, Κυρατάσεν;

— Ποῖόν, μωρή;

— Αὐτόν, ποῖόν ἄλλον;

Μὲ ὅλα τὰ βάσανα καὶ τὰ φαρμάκια της, γέλασεν ἡ Κυρατάσεν. Δὲ θὰ μπορεῖ, φαίνεται, ποτές τὸ γέλιο νὰ λείψῃ, ἀκόμα κ' ἀπ' τὸ μεγαλύτερο κακόν.

— Ἀχ! μωρὲ παλχόλουκε, λέει, ποῦ τρέχεις κ' ἀλωνίζεις τοῦ κάκου τὰ βουνα γιὰ νάβρης πρόβατα! Μιὰ στάνη παιδιὰ ἀπόχτησε, καίμην, καὶ σὲ τέτοιες ὥρες ἀκόμα ντρέπεσαι, σὰν νιόνυρη, ν' ἀναφέρῃς τ' ὄνομα τ' ἀνδρός σου; Ἄλλοι 'ς ἐμένα καὶ 'ς τὰ πιδάκια μου, ποῦ τὰ παρήκωσα ἢ σκύλα 'ς τὸ χωριὸ! τὸν ἄνδρα σου τὸν ἄκουσα αὐτοῦ μπροστὰ ποῦ φώναζε «Πασχάλενα! Πασχάλενα!» ζητοῦσε κ' αὐτὸς τὸ παῖρι του.

Καὶ σὰν νὰ τῆς ἔφταιγαν αἱ θυγατέρες της, γυρίζει καὶ τῆς λέει:

— Γιὰ σᾶς, μωρῆς ξενογωνιές, ἔγεινα σκύλα μάννα, ἄφησα τὰ σπλάχνα μου 'ς τὰ νύχια τῆς Τουρκιάς. Ἄν πάθουν τίποτε τὰ παιδάκια μου, θὰ μοῦ σαλέψῃ τὸ μυαλό, θὰ πάρω τὰ λόγγα.

Τώρα π' ἀλήθεψε πιά τὸ ὄνειρό, π' ἀμέτρητα χρόνια μαλάκωνε κ' ἀγαλλίαζε τοὺς πόνους τῆς σκλαβιάς, καί, σὰν ἄλλο ὄνειρο τώρα, ἀνεμίζεται κάθε Κυριακῆ περὶ φωνῆ ἢ γαλάτσια σημαῖα μας ψηλά στὸ καμπαναριὸ' τώρα π' ἀνταμώθησαν στὸ χωριὸ κ' ἐκεῖνοι ποῦ ἔφυγαν τότες κ' αὐτοὶ π' ἀπόμειναν,—ὅλοι μαλογοῦν καὶ δὲν ἀποσώνουν τὰ βῆσανά τους, κ' ὁ καθένας πάντα βρῖσκει τὰ δικά του χειρότερα.

Ἐκεῖνοι μετὰ λιανόπαιδα, μετὰ μωρὰ παιδιὰ στὴν ἀγκυλιά, μεσοκίτρι, ἀνήμποροι, λεχώνες, διάβηκαν χεμιῶν καὶρὸ στὸ βουνό, ξενούχισαν ψηλά στὰ Πενταλώνια, ἀπάνω στὰ χιόνια, περυνώντας γιὰ τὴ Θεσσαλία, ὅπου ξεχειμώνισαν μαζωμένοι, χωρὶς φωτιά, χωρὶς στρωσίδι, χωρὶς νοικοκυριό, βρέχοντες μετὰ δάκρυ τους τὸ ψωμί ποῦ ἔπαρναν σὰν πρόσφυγες ἀπὸ τὸ Δημόσιο.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

εἰς τοὺς δεσμώτας. Ἐκινούσαν τὰ κεφάλια των νὰ ἀνοιγόκλειναν τὰ μάτια, — τὰ μόνια κινήματα ποῦ ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν,— δειγνόντες εἶσι, ὅτι ἡ πρότασις δὲν τοὺς ἀπήρθεσεν ὀλωσδιόλου...

— Μπράβο! ἀνέκραξεν ὁ Γκαγιαρντώ' βλέπω ὅτι δὲν εἶσθε κουτοί, ὅσο σᾶς ἐνόμισα στὴν ἀρχή. Λοιπὸν, θὰ σᾶς βγάλουμε τὰ φέμωτρα. Ἀλλὰ, ἔχετε τὸ νοῦ σας! Στὴν πρώτη φωνῆ ποῦ θὰ βγάλτε, δὲν θὰ χωθῆ πιά στὸ στόμα σας μαντζιλι, ἀλλὰ ὁ γρόθος αὐτός!

Ταῦτα λέγων, ὁ ἀχθοφόρος ἐπρότεινε τὸν φεβερὸν τοῦ γρόνθου' ἔπειτα ἀφῆρεσε τὸ φέμωτρον τοῦ πρώτου κτιστοῦ.

Ἄφεν ἀνέπνευτεν ἐκ βοθέων καὶ μετὰ χαρᾶς, ὁ ἐργάτης αὐτός εἶπε μετὰ φωνῆν κάπως τρέμουσαν:

— Εὐχαριστῶς, σᾶς δίνω τὰ ρουχᾶ μου.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἀπήνησεν ὁ Πορτυμπέφ. Καλὰ τῶλεγα ἐγὼ πῶς θὰ γίνουμαι φίλοι!

Τὸ αὐτὸ ἔκαμε κατόπιν μετὰ τοὺς ἄλλους τρεῖς, καθὼς καὶ μετὰ τὸν φύλακα' ὅλοι δέ, μετὰ τὴν αὐτὴν εὐπειθειαν, ἔκαμαν ταυτοσημίους δηλώσεις.

Ἡ ὑπόσχεσις περὶ χρηματικῆς ἀμοιβῆς καὶ ὁ φόβος τοῦ γρόνθου τοῦ Γκαγιαρντώ, μετέβαλαν ἐξ ὀλοκλήρου τὰς διαθέσεις τῶν κτιστῶν, ὅσον καὶ τοῦ φύλακος.

Ἐν τούτοις, ὡς φρόνιμος ἀνθρώπος, ὁ Πορτυμπέφ ἀπεφάσισε νὰ μὴ λύσῃ ἀμέσως τοὺς ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦσαν νὰ διαφύγουν ἴσως καὶ νὰ προδώσουν τὸ μυστικόν ποῦ τοῖς ἀπεκαλύφθη. Κ' ἐπειδὴ εἶχεν ἰδῆ, ὅτι τὰς κλίμακας καὶ τὰ ἐργαλεῖα των εἶχαν βγάλῃ ἀπὸ ἓνα σπιτάκι, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ἀπομεινωμένον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐξοχῆς, τοὺς ἔκαμε τὴν ἐξῆς νῆαν πρότασιν:

— Φίλοι μου, θὰ σᾶς κοιβαλήσωμε, δεμένους καθὼς εἶσθε, 'ς τὸ σπιτάκι ποῦ βλέπω ἐκεῖ-κάτω. Ἐκεῖ θὰ σᾶς γδύσωμε καὶ θὰ φορέσωμε τὰ ρουχᾶ σας, γιὰ νὰ μποῦμε 'ς τὸ Φρενοκομεῖο ὡς κτισταί. Καὶ ἅμα τελειώτῃ ἡ δουλειά, θὰ σᾶς φέρωμε πίσω τὰ ρουχᾶ. Σᾶς ἀρέσει αὐτό;

— Μάλιστα! ἀπεκρίθησαν οἱ κτισταί. Νὰ μὴ μᾶς ἀφίσετε ὁμῶς πολλὴ ὥρα ἔτσι δεμένους.

— Αὐτὸ πιά ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν κύριο φύλακα, εἶπεν ὁ Πορτυμπέφ, στρεφόμενος εὐγενῶς πρὸς τὸν ὑπάλληλον τοῦ Φρενοκομείου. Ἄν ὁ κύριος θελήσῃ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ, ἢ ἐπισκεψῆ μας θὰ εἶνε πολὺ σύντομη.

— Κι' ἂν δὲν θελήσῃ, προσέθεσεν ὁ Γκαγιαρντώ, θὰ βρεθοῦμε 'ς τὴν ἀνάγκη νὰ τοῦ σπάσωμε τὰ μούτρα.

— Ἐνῶ, ἂν φανῆ καλός, συνεπλήρωσεν ὁ Μπόμπης, αὐτὸς θὰ πάρῃ εἰκοσι πιστόλες.

(Ἐπεται συνέχεια)

140ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΜΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Βλέπετε αυτήν την εικόνα; Ένα χαριτωμένο κοριτσάκι με τα ναυτικά του, κατεβαίνει χαρούμενον την σκάλα μιας εξέδρας, δια να επιβιβασθή εις την βάρκαν που περιμένει. Ένας νέος κύριος, — ίσως ο αδελφός της, ο θετός της, ο εξάδελφός της, ποιος ξέρει; — της δίδει το χέρι δια να την βοηθήση. Θα πάνε με τη βάρκα, περίπατο. Κι' είναι τόση γαλήνη 'ς τη θάλασσα, και η ημέρα φαίνεται τόσο γλυκειά!... Αλήθεια, η ώραία αυτή εικών δεν σ'ας εμπνέει κάτι τι; Δεν είπατε να συνθέσετε επάνω εις αυτήν, να φαντασθήτε και να γράψετε μίαν ιστορίαν; Και αυτό ακριβώς σ'ας ζητώ σήμερα. Ένα διήγημα επί τη βάσει της εικόνας.



Θά κάμω δηλαδή ένα Διαγωνισμόν προς σύνθεσιν Διηγήματος, — και είχα πολλόν καιρόν να κάμω τέτοιον, και οι φίλοι μου τόν επεθύμησαν... τού οποίου οι όροι είναι οι εξής: 1. — Εις τόν Διαγωνισμόν αυτόν είπαροῦν να λάβουν μέρος ὄχι μὲν ὅλοι ἔσσι ἔχουν ψευδώνυμον ἔγκριμένον διὰ τὸ 1913, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 10, εἰς γραμματόσημον, οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνοδευοῦνται καὶ τὰ δέματα τῶν, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 30 οἱ ἀπλοὶ ἀγορασταί.

2. — Τὸ διήγημα δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίη τὰς 800 λέξεις. Τὰ συντομώτερα προτιμῶνται. Τὰ ἐκτενέστερα θάποκλείσθουσι ἀμειλικῶς, ὅσον ὠραία καὶ ἂν εἴνε.

3. — Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ εἴνε καθαρά, εὐανάγνωστα, ἐπὶ τῆς μίας μόνον ὄψεως τοῦ χάρτου, νὰ ἐπιγράφωνται δὲ «Α' πάντησις εἰς τὸν 140ὸν Διαγωνισμόν Διηγήματος» καὶ νὰ φέρουν τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχη) τοῦ διαγωνιζομένου. Τὸ χάρτι, εἰς τὸ ὅποιον θὰ εἴνε γραμμένον τὸ διήγημα, δὲν πρέπει νὰ περιέχη τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτοῦ.

4. — Ἡ γλῶσσα τοῦ διηγήματος πρέπει νὰ εἴνε ἡ συνήθης ἀπλήτης «Διαπλάσεως». Διήγημα εἰς σχολαστικὴν ὑπερκαθρέυσαν δὲν βραβεύεται.

5. — Τὸ καλλίτερον διήγημα θὰ δημοσιευθῇ. Βραβεῖα δὲ θάπονεμηθῶν τὰ ὠρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὅποια βλέπετε

εἰς τὸ 'ς' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φύλλον 1, σελὶς 8). 6. — Διήγηματα εἴνε δεκτὰ διὰ τὸν Διαγωνισμόν μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου ἑ. ἑ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ

ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος: Ἴδε σελ. 344]

Μόνον ὁ Ἰάκωβος, ἀλλοίμονο, δὲν συμμερίζεται τῇ γενικῇ ἀγαλλίᾳ. Χωρὶς καθόλου ν' ἀναπαυθῇ, ἐνώθηκε με τοὺς τραυματιφορεῖς καὶ προχώρησε πρῶτος εἰς τὴν θέσιν, ὅπου εἶχε ἰθὺ τὸν ἀδελφὸν του νὰ πέφτῃ.

Ὁ Πέτρος εἶχε τὰ μάτια κλεισμένα. Νόμιζε κανεὶς, ὅτι ἦταν νεκρός. Ὁ Ἰάκωβος ὅμως τὸν ἐφίξε εἰς τὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ φάνηκε, ὅτι αἰσθάνθηκε εἰς τὸ σῶμα ἐκεῖνο κάποιον ἴχνος ζωῆς. Ὅχι, δὲν εἶνε ποτὲ δυνατὸν ὁ Πέτρος νὰ ἔχη κλεισθὰ τὰ μάτια γιὰ πάντα, ὅπως τὰ πτώματα ποῦ εἶναι γύρω του! Προσπάθησε νὰ βάλῃ ἀνάμεσα εἰς τὰ χεῖρά του ἕνα φιαλίδιον με δυνάμωτικόν, ποῦ τοῦ ἔδωσε ἕνας νοσοκόμος. Με τὴν ἐπίδρασιν τοῦ εὐεργετικοῦ ὑγρῶ, ὁ πληγωμένος ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ ἀνγνώρισε τὸν Ἰάκωβον.

— Θὰ σὲ μεταφέρουν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, θὰ σὲ περιποιηθῶν, θὰ σὲ σώσουν.

— Εἶνε πολὺ ἀργά, ἐπιθύρισε με στεναγμὸν ὁ Πέτρος.

— Πολὺ ἀργά! ἐφώνησε με παραφορὰ ὁ ἀδελφός του. Ἄ! μὴ μοῦ λές τέτοιο πρᾶγμα, μὴ μ' ἀφίνης νὰ πιστεύω, ὅτι ἂν μποροῦσα νὰ σὲ βοηθήσω τῇ στιγμῇ ποῦ ἔπεσες, θὰ ζούσες! Αὐτὸ θὰ ἦταν φοβερό! Θὰ κιαρῶμαι τὸ καθήκον μου! Τί θὰ ἔλεγαν οἱ γονεῖς μας, ποῦ σ' ἀφίσα νὰ πεθάνῃς ἔτσι!

Ἡ ἐκρηγξὶς αὐτὴ τοῦ πόνου, λές κι' ἔδωσε με τὴ βία δύνάμιν εἰς τὸν ἐτοιμοθάνατον.

— Ἐνν χαρὶ, ἕνα μολύβι, εἶπε σχεδὸν χωρὶς ν' ἀκούγεται.

Ἐνας νοσοκόμος ἔσχισε ἀπὸ τὸ σημειωματάριόν του γρήγορα ἕνα φύλλον καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε μ' ἕνα μολύβι.

Τότε ὁ Πέτρος, με προσπάθεια ὑπεράνθρωπον, χάραξε δυσανάγνωστα αὐτὰ τὰ λόγια.

«Ἀγαπητοὶ μου γονεῖς, χαιρετε. Πεθαίνω εἰς τὴν ἀγκαλιά τοῦ Ἰακώβου. Ἀγαπᾶτε τον διπλά. Γιὰ νὰ κάμῃ τὸ καθήκον του, ἀναγκάσθηκε νὰ συντρίψῃ τὴν καρδιά του.»

Τὸ μολύβι ἔσπασε εἰς τὰ χεῖρά του. Ὁ βραχίον του ἔμεινε ἀκαμπτος. Ἦταν νεκρός.

Ἀὐτὸς καὶ περιμένε νὰ τελειώσῃ, γιὰ ν' ἀφίση τὴν ὑστερή πνοή του.

Μετὰ ἕνα ἔτος, ὁ Ἰάκωβος ποῦ ἐπέστρεψε ζωντανός, μόνον ἑλαφρὰ πληγωμένος, ἀπὸ τὴν ὀλεθρία ὑποχώρησιν τῆς Ρωσσίας, κατῶρθωσε ἐπὶ τέλους νὰ φθάσῃ εἰς τὸ πατρικόν του σπίτι.

Οἱ γέροντες γονεῖς του χάρηκαν, ποῦ ξαναεἶδαν τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς γιούς των. Καὶ θέλησαν νὰ μάθουν τὸ λυπηρὸ τέλος τοῦ Πέτρος.

Ὁ Ἰάκωβος, με φωνὴν πνιγμένη ἀπὸ τὴ συγκίνησιν, διηγήθηκε τὴ θλιβερὴν ἱστορίαν. Καὶ μόλις τελειώσε, ξέσπασε εἰς λυγμούς, ἐνῶ ἔδινε στοὺς γονεῖς του τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Καὶ ἕκατό χρόνια ἂν ζῆσω, ἐφώνησε, δὲν θὰ λησμονήσω τὸ ἀπάνθρωπον δῆλημα, ὅπου βρέθηκα. Ἀπὸ τὴν μίαν μερὶν ὁ ἀδελφός μου πληγωμένος, καὶ μοῦ ζητᾷ βοήθειαν. Ἀπὸ τὴν ἄλλην, τὸ καθήκον μου ὡς στρατιώτου, νὰ με υποχρεώσῃ νὰ ὀρμῶ εἰς τὸν ἐχθρόν. Ἄχ! κάθε

φορὰ ποῦ τὸ συλλογίζομαι, καταριέμαι... — Πάψε, παιδί μου, διέκοψε με σφοδρότητα ὁ πατέρας Μπρικού, μὴν πῆς τέτοιο λόγο! Σκέψου εἰς ἡ μητέρα σου κι' ἐγώ, ὅσο κι' ἂν εἴραστε ἀπελπισμένοι, ποῦ χάσαμε με τέτοιες περιστάσεις τὸ μικρότερον παιδί μας, βρισκομε παρηγοριά μόνον εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον του πρὸς τὴν Πατρίδα, ὅπως κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ τὸ ἐκπληρῶν. Ὅποιαδήποτε εἴνε τὰ ἀτομικὰ συναίσθηματά, ὅποιαδήποτε εἴνε ἡ φορμὴ τοῦ πολέμου, ὁ στρατιώτης ὀφείλει νὰ ἔχη μίαν μόνην σκέψιν, νὰ προφέρῃ ἕνα μόνον λόγο: «Μπροστὰ εἰς τὸν ἐχθρό!»

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ γενναῖος χωρικός ἐσφιγγε τὸν γυῖό του εἰς τὴν ἀγκαλιά του, ἐνῶ ἡ γοηρὰ μητέρα ἔκρυβε τὸ πρόσωπον εἰς τὴν ποδιά της, γιὰ νὰ σκε-

πᾶση τοὺς λυγμούς, ποῦ συκρατημένοι τόση ὥρα τὴν ἐπνίγαν, καὶ ἔβρεχαν τώρα τὸ πρόσωπόν της με χυδραὶ πικρὰ δάκρυα. ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ

ΤΟ ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Χαρά 'ς ἐκεῖνο τὸ Σχολεῖον Ποῦ θὰ μαθαίνη ἕνας Λαός, Πῶς κλείνει κάθε Μεγαλεῖον Καλύβι, μέγαρον, ναός.

Χαρά 'ς ἐκεῖνό μας τὸ ἀθῶν Παιδάκι, ποῦ ὅπου καὶ ἂν σταθῇ, Θὰ προσκυνήσῃ καὶ ἕνα Ἴερὸν Ποῦ ἀπὸ τὴ Δόξα ἔχει στηθῇ...

Χαρά 'ς τὸ νέο μας τὸ Σχολεῖον Ποῦ θὰ διαβάσουν τὰ παιδιὰ Τὸ ζωντανώτερον βιβλίον, Ποῦ μ' αἶμα τῶ γραφῆ ἡ καρδιά.

Καὶ ὁ δάσκαλός τους δὲν θάνοιγῃ Φύλλα καὶ φύλλα ἱστορικὰ, Παρὰ τὰ λόγια τοῦ θά σφιγῇ Μ' ἔργα δικὰ του ἠρωϊκὰ,

Καὶ θὰ τοὺς λέγῃ: — Παιδιά, διαβάστε 'Σ τὸ μέτωπόν μου τὸ πλατύ: «Σωστὰ Ἑλληνόπουλα γιὰ νᾶστε, Πάντα νὰ ζῆτε με Ἄρετή.»

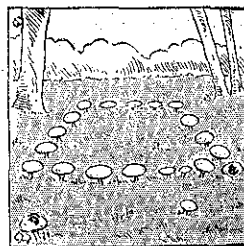
Καί, ὅν γυρίσατε 'ς τὸ σπίτι, Νὰ μελετήσετε καλά 'Σ τὰ στηθῇ τοῦ Πατέρα: «Κρήτη, Πρῶτη φορὰ της ποῦ γελᾷ,

Βουνὰ τῆς Ἠπειροῦ, Μπιζάνι, Κιλκίς, τῆς Κρέσνας τὰ στενά Καὶ τὰ Νησιά... Ὡς ἐκεῖ σ'ας φτάνει, Τέτοια ἡ Καρδιά δὲν λησμονᾷ!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

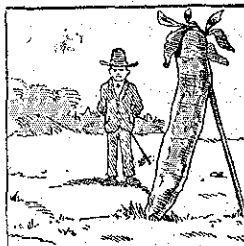
Παράδοξος φυτεία.



Ζητούν μανιτάρια εἰς ἕνα ἀγρόν, ἕνας Γάλλος γεωργός ἀνεκάλυψε καμμίαν εἰκασαρία, τὰ ὅποια ἐσχημάτιζαν τέλειον τετραγώνον. Ἡ εἰκὼν τῆς πα-

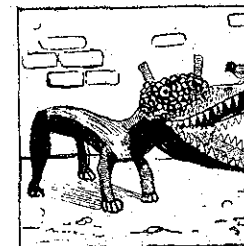
ράδοξου αὐτῆς φυτείας ἔγεινεν ἀπὸ φωτογραφίαν, ληρθεῖσαν ἐπιτοπίως.

Τεράστιον κοκκινόγουλι



Τὸ φαινόμενον αὐτὸ εὗρεσκειται φυσικὰ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Παρήχθη εἰς ἕνα ἀγρόν τῆς Καλλιφορνιαίας καὶ ἔχει ὕψος 1 μέτρον καὶ 85 ἕκατ.

Μία φωλεὰ προφυλαγμένη.



Εἰς τὸ Ὀτλεῦ τῆς Ἀγγλίας, εἰς τὸ κτήμα τοῦ κυρίου Σκούττων, ὑπάρχει ἐν ζύλινον τέρας, μέσος εἰς τὸ στόμα τοῦ ὁποίου μία καλογεγῆσασ ἔκαμε τὴν φωλεάν της! Χωρὶς νὰ φοβῆθῃ διόλου τὴν

ὄψιν τοῦ τέρατος, τὸ πτηνὸν κατέφυγεν ἐκεῖ με τὰ μικρὰ του, τὰ ὅποια εἴνε οὕτως ἐξησφαλίσμένα ἀπὸ κίθιν ἐπιδρομὴν γατῶν ἢ ἄλλων ζώων, διότι κανὲν δὲν τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ τὸ ζύλινον τέρας, τὸ στημένον ὡς φόβητρον.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α) Συναρμολόγησις εἰκόνος



Ἐὰν τοποθετηθῶν, ὅπως πρέπει, τὰ ἐπιτὰ αὐτὰ λευκὰ τεμάχια ἐπὶ ἐνὸς μούρου τετραγώνου, θὰ σχηματισθῇ (μῶρην ἐπὶ λευκοῦ) ἡ εἰκὼν ἐνὸς ἐλέφαντος.

β) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γενναίουφύχου Στρατηλάτου. L' .s.v.t. .st l. m.r. d. t.s l.s v.c.s

Νάναγνωσθῇ αὐτὸ τὸ Φωνηεντόλιπον.

Ἀηλώσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

γ) Παίγνιον

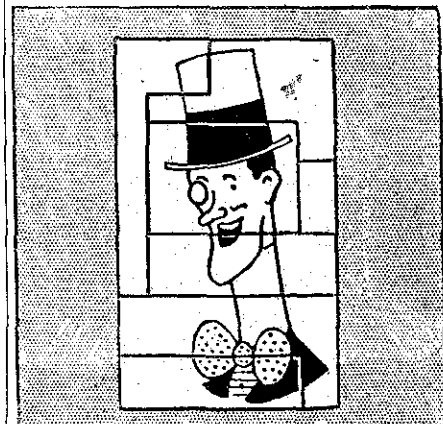
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

Table with 5 columns and 4 rows of Greek letters for a word puzzle.

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νάποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα δέκα πολυμικῶν πλοίων τῆς Ἑλλάδος.

Δύσεις τοῦ 42ου φύλλου

α.) Ἴδου πῶς θὰ συναρμολογηθῶν



τὰ τεμάχια τῆς γελοιογραφίας. — β.) Σεαυτὸν αἰδοῦ.—γ.) Les cinq doigts de la main ne se ressemblent pas.



Ιδε τον Ό- σήγρον του ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομη- του, Καρ. Β

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Ζίφια, 29 Αυγούστου

Παρι την έκτιν προινήν, και σχεδόν καθ' εκάστην, αγαπητή μου Διαπλάσις, τά τέσσαρα παιδιά που είμεθα, μαζευόμεθα εις τό νοτιοδυτικώτερον παραθύρον του σπιτιού μας. Εις αυτό τρέφομεν ξεχωριστήν αγάπην. Ο πενταετής Ανδρέας μας βλέπει τον Άχμετ, τον φύλακα του Σέχα, οστις εδρiscεται κάτωθεν του παραθύρου. Η Δαφνούλα μας, που εινε οκτώ ετών, βλέπει τά ψριστέρια που κυκλικώς πετούν άνωθεν της μαύρης καπνοδόχου της μηχανής. Η Στέλλα μας εινε ένδεκα ετών· αὐτή βλέπει τους άγρούς, που εινε στολισμένοι κάπου κάπου από δύο τρεις χουρμαδιές. Αὐτήν την ώρα, εξέχουν όλα ως καλοβερνικωμένη εικόνα.

Εγώ πρώτο βλέμμα θά ρίψω εις την αγαπητήν μου καμπήν του δρόμου. Σηματοποιείται εκεί ένας σταυρός, που φωτίζεται την ημέραν με τά απαλώτερα χρώματα, έχει κορυφήν από δένδρα εὐώδη, και λάμπει από καθαριότητα και κατάβρσγμα. Την νύκτα, όταν άνάψουν τό φανάρι που φωτίζει τάς κορυφάς των μαγδαρινισών, και πάλιν η καμπή μου με άπασχολεί· τά φυλλώματα τρεμοσιαιάζουν τό φώς και νομίζω ότι δεν εινε πια φελλαχοχώρα. Το άπλετο φώς, τά άνηθ των δένδρων και ή άκρα καθαριότης, με κάμνουν κάτι να περιμένω, πώς κάτι θά ιδώ, όταν ένα επιτάφιον, σαν μίαν λαμπαδηφορίαν. Από τό παράθυρον δεν φεύγω, αν δεν μου τό επιβάλουν, ή εάν δεν ιδώ κανένα άραπάκι να περνά εσύτρωχισμένο μέσα εις τό ποικάμισό του τό μοναδικό, και βιαστικά να πηγαίη εις τό καλύβι του. Τότε συλλογίζομαι του βορειά εκεί τάς πόλεις... τά εις παρομοίαν κατάστασιν παιδια... πόσον ύποφέρου εκείνα !.. Με πιάνει φόβος και τρέχω μέσα να ιδώ τους ιδικούς μου.

Άνθισμένη Βαυβαριά.

ΤΟΠΙΟΝ

Ένα ώρατο βουνό ύψώνεται με υπερφάνειαν. Από τό ένα μέρος, εινε κατάφυτον από δένδρα διάφορα. Ωραία λεύκια, μεγαλοπρεπέεις πλατάνοι, πεύκοι, οι όποιοι ψιθυρίζουν παθητικά από τό φύσημα του άέρου, ύψηλοί εύκάλυπτοι και άλλα δένδρα τό στολίζουν. Εις τους πόδας του ένα χαριτωμένο ποταμάκι με τον γλυκύν θόρυβον του νερού, φιλεί τάς ρίζας των δένδρων, τά όποια εδρiscονται εις τον δρόμον του. Παρέκει ένα μικρό και κομψό σπιτάκι, μισοσκεπαζμένο από περιπλοκάδας, προσθετεί ολίγην ζωήν εις τό τοπίον τό τόσο ησυχον και έρημον. Η θάλασσα εινε έκτάκτου μεγαλοπρεπέιας, με τά ώρατα και τόσο διάφορα χρώματά της. Εινε τόσο ηρε-

μος, ώστε βλέπει κανείς καθρεπτιζόμενον εις την επιφανείαν της τό βουνόν. Ο ούρανός μειδιά και ό ήλιος με τάς λαμπράς ακτίνας του φιλεί με άγάπην την φύσιν. Ο Ζέφυρος τραγουδεί με την θωλευτικήν και γλυκειάν φωνήν του τό άσμα της χαράς και της νεότητος. Άχι πόσον ώραία εινε ή νεότης! πώς μοιάζει με τό χαρωπόν άνοιξιάντικον τοπίον!

Πόθος της Ρόδου

Η ΧΑΡΑ

Μήπως εινε ή Νεράιδα, Που την άνοιξι γελεί Μέσ' σ'τά δάση, μέσ' σ'τους κάμπους Πλάι σ'της βρύσης, σ'τά νερά; Μήπως εινε ή πνοή της Τάγεράκι που φυσάει; Τι να εινε ή χαρά;

Μήπως εινε ή πεταλούδα, Που πατάει με τόσο χάρι, Η τώρατο τριανταφυλλάκι Η τά δένδρα τάνθηρα; Μήπως εινε ή ώραία μέρα, Η νυχτιά με τό φεγγάρι; Τι να εινε ή χαρά;

Μήπως εινε μιά στιγμούλα, Ένας κτύπος της καρδιάς μου, Μιά έλπιδα, μιά λαχτάρα, Που περνούν με την σειρά; Μήπως εινε άφου γελάσω Κάθε τόνοσ της λαλιάς μου; Τι να εινε ή χαρά;

Χθές, ένα μικρό κορίτσι, Που περίμενε όλη μέρα Να του φέρουνε μιά κούκλα, Και σαν του ήλθε μιά φορά, Άφου έπαίξε λιγάκι, Την εξέχασε έδώ πέρα, Μου είπε τ' εινε ή χαρά!

Κύμα

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ

Χρυσή καρδιά πραγματικώς κι' αληθινός φίλος, άλλα τί να σάς πω, και... άνυπόφορος πολλές φορές· γιατί σάνει και καλά έννοει ό,τι του κατεβή να τό επιβάλλη πάντα στους φίλους του. Θέλει έξαφνα ν' αναβή στο βουνό; Όφείλομεν όλοι να τον ακολουθήσωμεν. Του κατεβαίνει να πάγη σ' άμπέλια ή στές σνικιές; Δέν χωρούν αντίλογους, έχομεν καθήκον κι' ήμεις να τό κάμωμεν. Άλλοιούτικα κατεβάζει τά μούτρά του, θυμώνει, άγριεύει και τό καμνταίκι, με τό όποιον εινε αλωνίζωσ ώπλισμένος, σείεται άπειλητικόν επάνω μας.

Προχθές ήλθεσ οπίτι μας, όταν έξαφνα τά μάτια του έπεσαν άπάνω στο φτωχό μανδολίνο μου. Σηκώνεται άμέσως και τό παίρνει, και άφου έποποθέτησ δύο καρόκλες κοντά-κοντά, έκαλοκάθησεν αυτόσ στη μιά, μ' έβαλεν έμένα να καθήσω στην άλλη, και χωρίς κανένα προοίμιον, μου έβαλε τό μανδολίνο στην άγκαλιά μου και με διέταξε να τον μάθω τό βάλε, που με είχεν άκούση μίαν ημέραν να παίζω. Του κάκου του είπα και του ξαναείπα, πώς αυτό τό πράγμα που γυρεύει εινε κάτι άδύνατον, άφου δεν ήξευρεσ διόλου μανδολίνο. Έκείνος τίποτα. Και τότε θέλοντας και μή, ήρχισα ό φτωχός να τον διδάσκω τά... τά μυστήρια της τέχνης.

Σήμερα πάλιν άλλη επίσκεψίς του. Με πλησιάζει και με ένα σπουδαίον ύφος, σαν να έπρόκειτο να μου άναγγείλη τίποτε σοβαρόν, μου λέγει πώς δεν εινε τρόπος αυτόσ που κτενίζομαι, και ότι ήναγκάσθη να έλθη επίτηδες να με μάθη. Έβραστάχθηκα να μη γελάσω, — γιατί πρέπει να ξεύρετε ότι και αυτό του ταρασσει τά νεύρα — και του έδωσα τό κτένι. Και τότε μου ήρχισεν ένα άτελειώτον κτένισμα, κατά τό όποιον, σαν Βουλγαροκτόνος αξιωματικός, με ειχε ξετρελλάνη κυριολεκτικώς σ'τά προστάγματα: — «Πάνω τό κεφάλι... δεξι... χαμήλωσε... άριστερ...» Και όταν μετά μισήν ώραν που με άφηκεν επί τέλους, έτόλμησα να του πω πώς μ' έκαμε σωστόν μακαράν, ό φίλος φαίνεται έθιμωσ κι' έπήρεσ άμέσως τό καπέλλο του κι' έφυγε.

Χρυσή καρδιά πραγματικώς ό φίλος μου, άνυπόφορος όμως πολλές φορές. Πανελλήνιος Πόθος

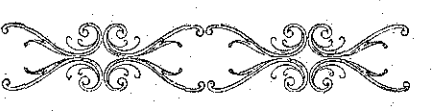
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο καθηγητής προς τό Σίφος του Κωνσταντινου: Πές μας την αιτίαν της ύγρασίας της Γης. Η Γη, περιστρεφομένη άκαταπαύστος περί τον άξονά της, ιδρώνει και έκ τούτου ή ύγρασία.

Εστάλη υπό του Τέλλου Άγρα

Εις τό σχολείον. Ο διδάσκαλος έρωτῆ τον Στρατηλάτην των Έλλήνων: Παιδι μου, ήμπορείς να όρίσης κατά τί διαφέρεισ από τά άλλα ζώα; Κατά τό ότι... είμαι... τέλειο... Δέγε, μπράβο. ότι είμαι τέλειο ζώο.

Εστάλη υπό του Τέλλου Άγρα



ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Άθήναι, 28 όδοσ Έδουαίδου την 25ην Σεπτεμβρίου 1913.

Ο ΔΕΚΑΤΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Την 30 Σεπτεμβρίου, δηλαδή μεθαύριον, ήγει ο Π' Διαγωνισμός Ξεσπαθώματος προς έγγραφην συνδρομητών και άγοραστών εις την "Διάπλασιν" διά τό έτος 1913. Επομένως, όσους συνδρομητάς έγγραφετε και όσα φύλλα πωλήσετε ως Πράκτορες από τούδε και εις τό έξης, δηλαδή μετά την προθεσίαν, θα περάσουν εις τον νέον ΙΔ' Διαγωνισμόν Ξεσπαθώματος, ό όποιος θα προκηρυχθῆ έντός ολίγου διά τό 1914.

Από τώρα όμως σάς λέγω, ότι οι όροι θα εινε οι ίδιοι. Τίποτε λοιπόν δεν σάς έμποδίζει να ήρχισετε τάς ενεργείας σας πριν δημοσιευθῆ ή Προκήρυξις.

ΜΗ τρομάξετε που δεν βλέπετε "Αθηναϊκήν Έπιστολήν" εις τό φύλλον τούτο. Ο κ. Φαίδων εινε πολύ καλά εις την υγείαν του. Άλλ' ή πληθύρα της ύλης τον άφισεν έξω. Βλέπετε, καμμίαν φοράν, ό κληρος πίπτει και επί Φαίδωνα.

Έλαβα και τό Καταστατικόν του έν Κωνσταντινουπόλει Διπλοσιακού Συλλόγου "Δόξα", κομψότατα τυπωμένον και ύπογεγραμμένον από τον πρόεδρον "Αστέρα της Έλευθερίας, την γραμματέα Ρεψμα του Βοσπόρου και τον ταμیان "Αρόμητο Έδζωνάνι. Εύγε σ'τά καλά μου παιδια!

Ναπολέον του 1913, είδες, ότι αυτό τό ψευδώνυμον σου έδιάλεξα. Το πρώτον σου γράμμα μ' ευχαρίστησε πολύ και έλπίζω ότι θα έχη συνέχισιν. Άφου λοιπόν δεν εύκαιρῆς να πιάσης πένναν τάς διακοπῆς, γράψε μου τώρα που ήρχισουν τά μαθήματα και θάχης λιγώτερα κυνήγια, ιππασίας και διασευδάσεις...

Η Βαλκανική Συμμαχία εύρίσκει πολύ σωστά αυτά που μου έγγραφε τό Σβυστό μας Κανόνη για τά κορίτσια. Διά την φωτογραφίαν της Κρητικοπούλας, λέγει ότι άφείκτως πρέπει να δημοσιευθῆ, δια να γνωρίσουν όλα τά κορίτσια εκείνην, ή όποία τόσοσ τιμῆ τό φύλλον των. Με παρακαλεί δε να πω στην "Ηρωικήν Σάμον, ότι ή Ψιψίνα της εινε πολύ άξιαγάπητη και να την χαϊδέψη εκ μέρους της.

Ναι, Κρητικοπούλα, μεθαύριον Δευτέραν (30 Σεπτεμβρίου) θα δοθῆ εις τό Θέατρον Κυβέλης τό νέον έργο του κ. Ξενοπούλου, μιά τριπρακτος ειδυλλιακή κωμωδία, που λέγεται "Τό Ζευγάριμα". Οι μεγαλύτεροι από τους φίλους μου είμπορουν εξαίρετα να τό ιδούν, και μάλιστα ό κ. Φαίδων θα ευχαριστηθῆ πολύ να τους ιδῆ εις την πρώτην του.

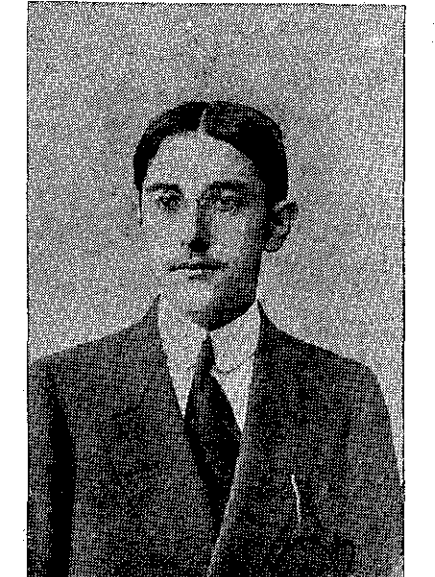
Η Βάρκα του Κανόνη μου γράφει: "Πάει κι' ό πρώτος μου έξάδελφος. Στην ίδια μάχην πληγώθηκε και πέθανε στο νοσοκομείο. Στείλαμε τρεις έθελοντάς, και γύρισε ένας! Οι άλλοι δύο, άγκυλιασμένοι, πέταξαν ναναγγελίον την Νίχην και 'ς τάλλα παλληκάρια, που σκοτώθηκαν πριν να την ιδούν.—Νά με συγγαλήσ, ό Διαπλάσις, που είμαι άδελφή τέτοιον παλληκαριόν, με και να με συλλυπηθῆς που είμαι άδελφή και όχι άδελφός, για να πεθάνω κι' εγώ στο πλερό τους.— Και μιά άρχαία Σπαρτιατοπούλα έτσι θα έγγραφε...

Ίσα-Ίσα, Περονιέ, τώρα που θάχης μαθήματα, θα εύρισκῆς συχνότερα ευκαιρίαν να μου γράψης. Δεν είδες τί άπάντησα παραπάνω και εις τον Ναπολέοντα του 1913; Η μητέρα σου μου φαίνεται, ότι έχη λιγάκι δίχρη. Δεν εινε και τόσο περίφημο τό γράψιμό σου. Πρέπει να τό έπιμελήθῆς.

Πράγματι, Μεγάλη Καρδιά, καμμία Ιστορία της Νεοελληνικής Φιλολογίας δεν ύπαρχει τυπωμένη. Το σχεδόν σου όμως δεν μου φαίνεται πραγματοποιήσιμον. Θέλεις, αντί δειτέρου μυθιστορημάτος, να δημοσιεύω έν συνεχεία μίαν τέτοιαν Ιστορίαν, γραμμένην επίτηδες από τον κ. Ξενοπούλου. Δεν έρωτῆς όμως, και πόσοι από τους φίλους μου θα εινε εις θέσιν να την διαβάζουν; Νομίζεις, ότι όλοι έχομεν την ιδιικήν σου άνάπτυξιν ή τον ιδικόν σου ζήλον;

Ο Φάων, ό όποιος μου στέλλει μίαν λύσιν τῆς γαλλικής Άπορίας του Ένδύξου Ρήνον... λαθνασμένην, προσθετεί τά έξης: άμμητα: "Αν όμως δεν εινε αυτή ή λύσις, να τού πῆς, ότι εγώ δεν είμαι τόσοσ ικανός δια την λύσιν (λύσιμον) Άσκησεων, άλλα μάλλον δια την σύνθεσιν (δέσιμον). Είμαι δηλαδή... για δέσιμο!"

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ



ΣΤΑΜ. Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ έν Κωνσταντινουπόλει βραβευθείς υπό τό ψευδώνυμον "Αμαρυλλίς εις τον Μ. Διαγωνισμόν Καλλιγραφίας. (Τόδε Διάπλ. 1913, σελ. 267)

Ηρωική Σάμος, μήπως δεν τό είπα γιλιάνικις, ότι οι βραβευόμενοι, και μάλιστα συχνά, πρέπει να στέλλουν τάς φωτογραφίας των να δημοσιεύωνται, και προς τιμήν ιδικών των και προς ικανοποίησιν της περιεργίας εκείνων, που θέλουν να τους γνωρίσουν; Άλλά πολλοί, βλέπεις, δυστροπούν. Άλλοι από υπεργράφειαν άλλοι από μετριοφροσύνην — τέλος πάντων!

Τορπιλοβόλον 11 και Στενά της Κρήνας, καλήν πρόδον εις τό Ωδαίον και εις τό Άρσάκειον. Ού, πόσα μαθήματα φέτος!.. Ωραίας έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι έξεις: Σημαία του Άβέρωφ, Άσιή της Έλευθερίας, Δοξαμένο 1912 (περσικά:) Έλληνικόν Ίδεώδες, Στρατηλάτης της Μακεδονίας (που ειχε να μου γράψῆ δύο μήνες!) Βολιώτικο Κεράκι, Ζιλέ (γιατί ένοχλητικά: άστεύεσαιο βέβαια!) Δοξαμένη Έλλάς, Διηγόρος της Νεολαίας και Μπαρουτοκαπιτισμένη Γαλανόλευκη (που άφείη και τώρα εινε έδώ.)

Άσμηνα Τομπάζη.—Εις τον Πειραιά άπέβλισε κατ' αυτόσ ή Άσμηνα, χήρα του μακαρίτου αξιωματικού του Ναυτικού Νικολάου Τομπάζη, και άδελφή του Διευθυντού της Διαπλάσεως κ. Νικολάου και του ίατρού κ. Μιχαήλ Παπαδοπούλου. Ένάρτερος, θεοσεβής και αγαθή γυναίκα ή μακαρίτις, ητύχησε να φθάσῆ εις προδεηκτιαν ήλικίαν και να ιδῆ τέκνα τέκνων.

Ο Διευθυντής της Διαπλάσεως ευχαριστεί θερμώς όλους όσοι τον συνελυπήθησαν δια τον θάνατον της προσφιλοῦς άδελφῆς του.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγερμόνια: Διάφορα τῆς Βαλκανικής Συμμαχίας. — Φθινοπωρινό Σκοποί του Τέλλου Άγρα.— Άνεπίγραφα του Ρόδου Μοσχοβόλλημα.— Η έκδίκησις των Άγθέων της Ποιμενίδος του Άίνου.— Το Γλυκοχάραμα της Νιόβης.— Από τ' άπρόσπτα της Ηρωικής Σάμου.— Διάφορα της Σημαίας του Άβέρωφ.— Ιστορία μιάς παροιμίας της Κυπριακής Άντης.— Μικρά διάφορα διάφορα.

Απορρίπτονται: «Στην Έλλάδα» (κονόν)— Η μικρά και τό γατάκι της (δι' Άναγνώματάριον του Α' έτους)— Ο θάνατος του Ποιητή (άλλοίμονον! θα υπερβείαι και την σελίδα)— Ηρωϊσμός έλλ. καρδιάς (άτεχνον)— Μετά τον θάνατον του συζύγου (άκατάλληλον) — 27 Septembre 1907 (γαλλικά δεν δημοσιεύω).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ούδέν ψευδώνυμον εγερμόνια ή άνανεούται, αν δεν συνοδεύεται από του δικαιώματος φρ. 1. Τα εγερμόνια ή άνανεούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1913. Όσα συνοδεύονται από Α άνήκουν εις άγόρια, και όσα από Κ εις κορίτσια. Νέα ψευδώνυμα: Νικητής, α. (έξοχον έ!)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επίθυμούν ν' αναλαβούν: ή Τελεούλα (0) με Πανελλήνιον Πόθον, Τσούχτραν, Ποιτολέριαν— ή Ηρωική Σάμος (0) με Ρόδου Μοσχοβόλλημα, Δάκρυ του Πόνου, Τσούχτραν.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Δοξαμένο Δεμί-Ίσοά (να ιδούμε λοιπόν τί θα γινή τώρα δια τό άλλο, ζητείτε μεταβολήν του Κανονισμού, και δεν είμπορώ να σ' ευχαριστήσω) Μικράν Άριστοκράτιδα (έκαμες πολύ καλά) Άφελή Ξανθούλαν (ή εικόνα του κ. Παπαδοπούλου εδημοσιευθη εις τό έκτικτον φυλλάδιον της Τριακονταετηρίδος, εις τον τόμον του 1909) Πόρησια Άφρησιό (αὐτοί λέγονται λογαριασμό χωρίς τον ξενοδόχον· τίποτεσ δεν γίνεται!) Τέλλου Άγραν (κι' εγώ γαίρω πολύ που συνεννοούμεθα τώρα δια τό άλλο, ήμπορούσεσ να μου τό πῆς, πώς ήθελεσ να τό μαντεύσω, άφου και δια την Σ.Σ.Σ. σχεδόν επίσης έκτενή μου έχεις στείλη πολλάνικις.) Βικ Φάλμπερ (άμα γυρίσης λοιπόν στη Σμόρνη, γράψε μου τάς έντυπίσεις σου.) Νιόβην (σ' ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις) Έλληνικόν Στρατόν (Έλαβα, ευχαριστώ) Βουλγαρομάχον Έλλάδα (όραιστάτη ή έπιστολή σου· βραβειον έστειλα) Άθώαν Κρωιά (ό κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί πολύ) Δωδωναίον (του πολέμου φαίνεται συνέπεια και ή άταξία του έκεί ταχυδρομείου) Έλευθερωτήν της Μακεδονίας (γράψε μου τους αριθμούς των φύλλον που σου λείπουν) Άνθισμένη Βαυβαριάν (όχι, αυτή που ρωτάς, δεν ένεργώρη περιτό να σου πω, πόσο μου άρεσε πάλι τό γραμματάκι σου) Τελεούλλαν (ευχαριστώ πολύ δια τό ξεσπάσμα) Ρεψμα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ . . . φρ. 3,-
Ἐξάμηνος . . . 4,50
Τριμηνος . . . 2,50

Ἐξωτερικοῦ : Ἐτησίᾳ . . . φρ. 10,-
Ἐξάμηνος . . . 5,50
Τριμηνος . . . 3,-

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. Λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λστ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐυρυκίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ὀκτωβρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 45

τοῦ Βοσπόρου (ἔ, ὅποτε μπορεῖς, γράφε μου) Νικητὴν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθωμα) Ἀθῶνα 1921-1912 (ὄχι, μὲ πένναν) Ἐπιφάνης τοῦ Κωνσταντινου (ἐχάρηκα ποὺ μ' ἐθυμήθης γράφε μου) Ἀκτῆ Χ (ὄχι, εἶνε προνόμιον τῶν ἐνησίων· κάποτε ὅμως, ἂν στέλλῃ κανένας ἐξάμηνος κατὶ τὸ πολὺ καλὸ, γίνεται ἐξαιρέσις) Χαλασμὸν Κόσμου (Ἀσκήσεις τῶρα δὲν εἶνε δεκταί· ἄφιας νὰ προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός) Νεορὰν Κρήσαν (ἔστειλα τὰ ἐγκαινιόμενα δημοσιεύονται δωρεάν) Μαστροχαλαστὴν (συμμορφοῦμαι· καὶ εἰς ἀνώτερα) Κυπριακὴν Ἀκτὴν (εὐχόμεθα καλὴν πρόοδον) Φιλογρον Χελιδόνα (τὸ ἐννοῶ) Ροδοπαῖον Ἑλληνοπαῖδα, (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἦρωα τοῦ 1913 (εἰμπορεῖς ναντιγράψῃς τὸ σχῆμα, χωρὶς νὰ χαλᾷς τὸ φυλλάδιον) Ἀρμόγητο Ἐδωανάκι, Ἀῖσαν τῶν Σαετιδῶν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 25ην Σεπτεμβρίου, ἠπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

474. Γωνία μετὰ Πυραμίδος.

+++ * * * * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
++ * * * * * = Ἐπιπέδον κοινόν.
+ * * * * * = Πόλις Ἀγ. Γραφῆς
* * * * * = Ἀρχ. Ιατρός.
* * * * * = Ἄγωνισμα.
* * * * * = Βασιλεὺς Ἑβραίων
* * * * * = Ρωμαῖος Αὐτοκράτ

Οἱ σταυροὶ κατὰ σειράν: Ζῶον φορητὸν, σημεῖον τῆς σφαίρας, υἱὸς τοῦ Ἰακώβ, σύμφωνον. Εἰς τὴν κἀθετον τῆς Πυραμίδος, κατοικίδιον ζῶον.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας
475-479. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Χρόνος, πόνος, λόρα, ἄμων, Ρέα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φθινοπωρινῆς Δύσεως.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμὰς μᾶς λεπτὰ 5 μόνον μὲ παχὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τετραπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 15. Ὁ χωρὶς τὸς στίχο εἶναι καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχὰ ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 8 λέξεις ἁπλᾶς. Αἱ μὴ συνδυαζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελλοῦ δὲν δημοσιεύονται.

Ἄσρα τῆς Προγνίπου, Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας, Ἀῖσα τῶν Σαετιδῶν, Ἀρμόγητο Ἐδωανάκι, Δοξασμὸν 1913. Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Ταταυλιανός, ὑποψήφιοι Δημοψηφισματος ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Συλλόγου "ΔΟΞΑ", (ΙΓ', 406)

Ἄξιότιμος κ. Πυγμαλίων ἢ Κιθαροδὲ τῆς Δευτεριάς, Πύργον.
Δὲν μοῦ ἐξηγεῖτε, σὰς παρακαλῶ, διατὶ, ἐνὶ πρό μνηός καὶ πλέον σὰς ἔστειλα 2 δοχ. ἀντίτιμον 5 λαχείων τῶν ἁ' Ὀλυμπίων μετ' ἐπιστολῆς, κατόπιν δὲ σὰς ἔγραψα ἐπανειλημμένως, δὲν ἔτυχον ἀπαντήσεώς σας; Θὰ γίνῃ ἄρα γε ποτὲ ἢ περιφνηρὸς ἐκείνη κλήρωσις τῶν λαχείων, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν εἰσπραχθέντα πάνε εἰς ὑγείαν τῶν κουτῶν;

Δοξασμὸν 1912 (ΙΓ', 407)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀυγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἐχόντες ψευδώνυμον ἐγκριμένον διὰ τὸ 1913 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχον τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΙΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσκαίονται διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκάστου φυλλαδίου, ὅσοι δὴποτε καὶ ἂν εἶνε, γραμματικῶς ἀσφάγηστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέλεα τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.

Οὐχίτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὅπου καὶ μόνον δὲν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μᾶς εἰς φρακτέλλω, ἐν ἑκάστῳ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 28ης Δεκεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθῶν κατὰ τῆς δημοσιεύσεώς τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὄρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ Ε', φύλλον πρώτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

480. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πτηνὸν ἀπακτικόν, τὰ δὲ τελικὰ γράμματα πτηνὸν ὄδρογαρῆς:

1. Ἀρχαῖος ποιητής· 2. Βασιλεῖσα τῆς Τροίας· 3. Πόλις τῆς Κιλικίας, γνωστὴ ἐκ τῆς Γραφῆς· 4. Ὅρος τῆς Ν. Ἑλλάδος· 5. Πόλις γνωστὴ ἐκ τῆς Γραφῆς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Μαριάνθης Χ. Ζαφειροπούλου

481. Φωνηεντόλιπον.
δνν - κρς - κντρ - λκτζν

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀριστοκρατίας

482. Γρίφος.

1	1	1	1
1	1	1	1
1	1111	1	1
1	1	1	1
1	1	1	1
1	1	1	1

δευτε ραφ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κερανοῦ.

467. Λεξιγράφος
Μίαν πρόθεσιν μὲ γράμμα Ἄν μπορέσης νὰ ἐνώσης, Τῆς Ἐβρώπης μίαν πόλιν Στὴ στιγμὴ θὰ φανερῶσης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πληγωμένου Μαχητοῦ

468. Μεταγραμματισμός.
Εἰς τὰ ἔντομα νὰ φάγῃς. Τὴν κατὰ ληξιν ἂν ἀλλάξῃς, Θὰ τὸ κάμῃς στὸ λεπτὸ Σχῆμα γεωμετρικόν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μελαχροινῆς Μουσεμ

469. Ἀναγραμματισμός.
Ἐνα τίτλον εὐγενεῖας Ἐὰν ἀναγραμματίσῃς, Ὅ, τι γίνεται, μὲ μέτρον Ἦρεται τότε νὰ μετρήσῃς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δοξασμῆν Ἑλλάδος

470. Δοροπαίγιον.
Ποῖο ρῆμ' ἀπὸ ἑνα σύμφωνον Γενόμενον, ὦ λυταί, Μπορεῖτε νὰ μοῦ βρῆτε;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τέλλον Ἄγχα

471-473. Συμπληρωσις Φράσεων
1.—Νέος—πονήσης—ἔξεις—
2.—Ἄει—βοῦλου—προσημνάγειν.
3.—Νίκησον—τῶ—καλῶς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ζηλωτοῦ τοῦ Δημοσθένους

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 30-31

323. Ἀδάμας (Ἀδάμ, ἄς.)—324. Ὄνουξ (ὄ, νόξ.)—325. Νειλος-γεῖλος.—326. Ὑπατος, Ὑπάτη.

327. ΟΔΥΣΣΕΥΣ 328. Σῶμα (Κοῖ-ΟΛΛΑΝΔΙΑ στα ΣΗ-ΚΑΤΙ-ΒΑΓΙΑ ΖΗΤ να.)—329. 3+ΚΛΕΑΡΧΟΣ 3-2x2:4-2 ΠΑΡΑΣΧΟΣ =0.—330. ΠΑ-ΖΗΛΑΝΔΙΑ ΡΑΛΟΣ-ΙΣΠΑ ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΝΙΑ (Πρίζμος, ἈσΣάριον, ΡιΠίδιον, ἈνΑφρ, ΛοΝδίνον, Ὁσλος, ΣκΔμνιον.—331. Ἐωσθα σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὄσοι.—332. Ὁ Διομήδης ἦτο γενναῖος (ο· δύο μὲ δίς-η-τογ' ἐν·ε·ὠ·ς.)

333. Ἐλευσίς (ἔλ, ἔφ, σῆς.)—334. Πιλάφι (πι, λά, φι.)—335. Μάιος-Ἀλιμος.—336. Ἀρχάδιος, Ἀρχαδία, Ἀρχαδίων.

337. **Ε** 338. **Ε**
ΙΑΗ **Α**
ΕΚΑΒΗ **ΗΥΛΟΣ**
ΣΕΡΙΦΟΣ **Α**
ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ **Σ**

339. ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ (Ὁλορος, λᾶρος, ὕαλος, κάρος, ρακή, ἄλυς, Τύρος, ἦπαρ, σταυρός.)—340. ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ-ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ (ἌΓαμέμνων, ρΥία, εἰΣβάλλω, ἄροΤΡον, ἌδθηΡΑ, κατανΑΛίσκω, ἀρχιψάΛ-Της, ἌδυσσιΝΙΑ, ΜαθαγασκΑΡη.)—341. Οὐαὶ τοῖς ἠττημένοις.—342. Ἐὰν ἐνός πονήσης, ἔξεις γῆρας εὐδαλῆς (ἔ, ἄ, ναί, ὡς-πον εἰς εἰς-ἔξ εἰς-γῆρ' ἄς ἔφ θὰ λές.)

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 42 ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 353).

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐλένη Γιαννάκη, Δ. Τριανταφώλου, Ν. Ευδᾶς
ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Τοῦλα Παπαχρονοπούλου.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Π. Ι. Τσιτζίρας.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ι. Σ. Ἰβραήμης
Ἀρμόγητο Ἐδωανάκι:
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Πελ. Ι. Καλαμῖνος, Ν.κ. Ἀναστασοπούλου, Ἀχ. Λεοντακιανῶνος, Κωνστ. Θ. Σαγῶνις, Ἀρχόντω Κυριασοπούλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὄρθην τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κλήρωσιν καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Ἀθήναις Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, ὁ ὅποιος ἐνεργεσθὴν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1. 8θλείου.

Ἐξεδόθη ὁ Πρώτος Τόμος τοῦ "ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ," κ' ἐτοιμάζεται ὁ Δεύτερος



«Οἱ δύο ψευδοκίστες, ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν τοῦ φύλακος...» (Σελ. 357 στ. γ')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια).

Πῶς νάντισταθῇ πλέον ὁ δυστυχῆς φύλαξ;...

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἐδηγήσω, ἐπιθύρσειν. Ἄν μᾶς καταλάβουν ὅμως, τί θὰ γίνῃ;

— Ἐννοιά σου, καὶ δὲν θὰ καταλάβουν τίποτε! Θὰ φορῶμεν αὐτὰ τ' ἀσβεστωμένα ρούχα. Θὰ πασαλιψώμε λίγο καὶ τὰ μούτρα μᾶς, κ' ὄλοι θὰ μᾶς πᾶρουν γιὰ κτίστες ἀληθινούς.

Ὁὐτω συνεφωνήθησαν ὅλα καὶ οἱ δύο Ἑρακλεῖς ἤρχισαν νὰ μεταφέρουν τοὺς δεμένους ἐργάτας εἰς τὸ σπιτάκι. Ὅταν ὁ ἕνας ἐκουβαλοῦσεν, ὁ ἄλλος ἐπέβλεπε τοὺς ἀπομένοντας.

Τέλος συνηθροίσθησαν ὄλοι εἰς τὸ σπιτάκι κ' ἐκεῖ ἀντήλαξαν τὰ ρούχα τῶν. Εὐρέθη μάλιστα καὶ μίαν στολὴ μαθητευομένου, κατὰλληλος διὰ τὴν μικρὸν Μπόμπην. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ Γκαγιαρντῶ καὶ ὁ προστατευόμενός του ἦσαν ἀγνωρίστοι μὲ τὰ ρούχα ἐκεῖνα, μὲ τάσβεστωμένα πρόσωπα καὶ μὲ τὰ ἐργαλεῖα εἰς τὸ χέρι.

Ὅσον διὰ τὸν Πορτοπέφ, αὐτὸς ἔμεινε διὰ νὰ φυλάττῃ τοὺς ἐργάτας. Ὁ φύλαξ, δηλώσας ὅτι ἡ στιγμὴ ἦτο εὐνοϊκὴ διὰ νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὸ ἀνυλον, διότι οἱ τρεῖλοι ἦσαν κλεισμένοι εἰς τὰ δωμάτια τῶν καὶ αἱ αὐλαὶ ἀδειαναί, ἐξεκίνησαν ἀμέσως.

Ὁ Γκαγιαρντῶ ἐφόρτισεν εἰς τὸν ὄμων του μίαν σκάλαν, ἐνῶ ὁ Μπόμπης ἠκολούθει, κρατῶν ἐν ἰσοροπίᾳ εἰς τὸ κεφάλι του ἕνα πλησφόρι. Προηγεῖτο ὁ ἀκούσιος ὄδηγός καί, μὲ τὴν τάξιν αὐτὴν, διηυθύνθησαν ὄλοι πρός τὴν μικρὰν κρυφίαν θύραν, τῆς ὁποίας τὸ κλειδί εἶχεν ὁ φύλαξ.

Τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μπόμπης, μὲ καρδίαν πάλλουσαν, ἀπεχειρέτις τὸν Πορτοπέφ, ὁ σωματορύλαξ τοῦ ἔδωσεν ἕνα φιλικὸν γκακόν, πού ὀλίγον ἐλείψῃ νὰ τὸν ρίξῃ κάτω, καὶ τῷ εἶπε:

— Νά, τῶρα θὰ μπῆς στὸ Φρενοκομεῖο. Εἶδες λοιπὸν τί ἰδέες μοῦ ἐρχονται, ἄνα εἶμαι χορτάτος;

— Ὡλ ράϊτ! ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης; περιχαρῆς. Καὶ μετ' ὀλίγας στιγ-

μὰς εἰσῆρχετο μὲ τὸν Γκαγιαρντῶ διὰ τῆς μικρᾶς θύρας, τὴν ὁποίαν ὁ φύλαξ ἐκλείδωσεν ὀπιοθέν τῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΚΡΙΟΥ Ἀναταμάχητα ἐπιχειρήματα.

Οἱ δύο ψευδοκίστες, ὑπὸ τὴν ὄδηγιαν τοῦ φύλακος, διέσχισαν μίαν μεγάλην δενδρόφυτον αὐλήν, ὅπου δὲν συνηθίσαν κανένα, οὐτε ἀσθενεῖς, οὐτε νοσοκόμους. Ὁ ὄδηγός ἐπωφελήθη τῆς ἐρημίας διὰ νὰ τοῖς κάμῃ τὰς τελευταίας του συστάσεις:

— Θὰ σὰς ὀδηγήσω, τοῖς εἶπεν, στὸ περίπτερον τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἐκεῖ πρόκειται νὰ γίνων ἢ ἐπισκευῆς, πού ἤλθατε τάχα νὰ κάμειτε... Θάνεθῃτε ἄπάνω στὴ σκαλωσιά, πού εἶνε ἔτοιμη, καὶ θὰ προσποιηθῆτε ὅτι ἐργάζεσθε. Ἐννοήσατε;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφοβείτο πλέον τίποτε. Ἐννοήσαμε στὴν ἐντέλεια. Θάνεθόμεν σὲ μίαν σκαλωσιά καὶ θὰ ξύνομε τάχα τὸν τοίχο. Τί θὰ κάμω ὅμως ἔπειτα, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸν τυρολό γερο μου καὶ νὰ μιλῶ μαζὶ του;

— Σωστά, ὑπέλαθεν ὁ Γκαγιαρντῶ.



«Ὅταν ὁ ἕνας ἐκουβαλοῦσεν, ὁ ἄλλος ἐπέβλεπε τοὺς ἀπομένοντας.» (Σελ. 357, στ. α')